

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 902/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за пројектовање, производњу и опремање „BELIM INDUSTRIES“ доо из Београда, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1811/19 од 23.10.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 1811/19 од 06.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1811/19 од 23.10.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 1811/19 од 06.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1811/19 од 23.10.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 1811/19 од 06.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 401/18 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 465.50 USD, са каматом по Закону о затезној камати од 20.08.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнаду трошкове поступка у износу од 84.620,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1811/19 од 23.10.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 1811/19 од 06.11.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и у делу става другог изреке који је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.620,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, тако што је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до извршности. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име мање исплаћене зараде због ретенције исплати износ од 465,50 USD. Наиме, чланом 16. уговора о упућивању радника, закључног између парничних странака 18.05.2015. године утврђено је право ретенције од 10% зараде тужиоца за евентуалну штету. Нижестепени судови су правилно закључили да је таква одредба уговора у супротности са одредбама Закона о раду и није у складу са одредбом члана 286. ЗОО, те да наведена одредба која условљава радника тако што му ускраћује део остварене зараде која му припада, односно предвиђа право ретенције у радном праву које није регулисано одредбама Закона о раду, одступа од грађанског начела – судске заштите права.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужилаца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судови, о основаности тужбеног захтева, засноване су на правилној примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20) и оценио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 09.02.2017. године. Побијана вредност предмета спора према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 435,74 евра (1 еврo=123,8714 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић